

LARS KEPLER

Sjömannen

Sex spänningsberättelser

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Lars Kepler har utgivits:

I serien om Joona Linna:

Hypnotisören 2009

Paganinikontraktet 2010

Eldvittnet 2011

Sandmannen 2012

Stalker 2014

Kaninjägaren 2016

Lazarus 2018

Hypnotisören – Black edition 2019

Spegelmannen 2020

Spindeln 2022

Sömngångaren 2024

Fristående:

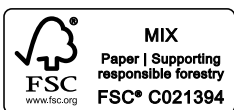
Playground 2015

Av Alex Ahndoril har utgivits:

Nyckelserien:

Jag kommer att hitta nyckeln 2023

Jag blundar och ber 2024

Albert Bonniers Förlag

Box 3159, 103 63 Stockholm

www.albertbonniersforlag.se

info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-080958-4

Copyright © Lars Kepler 2025

Omslag Hummingbirds

Tryck ScandBook, EU 2025

Till våra läsare

Vi vill vara tydliga med att SJÖMANNEN inte är en ny kriminalroman om Joona Linna, utan sex fristående spänningsberättelser som genom åren uppstått mitt i Lars Keplers mörka universum.

För oss är skrivandet en sorts kristallbildning som sker vid stort tryck och hög värme. Under den kreativa processen separerar vi kontinuerligt vissa märkligt glimmande kristaller och placerar dem i ett skrin.

Till SJÖMANNEN har vi valt ut våra sex favoriter ur skrinet och hoppas att ni ska uppleva samma spänning som vi gjorde när vi skrev dem.

Lars Kepler

Innehåll

Faust	7
Clown och spegel	75
Vertigo	121
Labyrint	193
Sjömannen	221
Demon Expo	373

Faust

Nitton månader tidigare:

En transporthelikopter är på väg över Nordsjöns gråsvarta vågor mot kontinentalsockeln vid Barents hav. Styrman känner att hans rygg har blivit våt av svett och händerna lyder honom nästan inte när han via radioenheten kommunicerar med oljeplattformen och förklarar att de är på väg in.

Han sneglar på kapten vid spakarna. Den vita himlen rinner över hans solglasögon.

Deras passagerare är Andrej Kalinin, en rysk oligark, med säkerhetsbältet som ett kryss över den blanka kostymen och uppknäppta skjortan.

Styrman stryker sig darrande över munnen.

Det här är ett omöjligt val, ett djävulskontrakt.

Innan avfärden hade han via en videolänk sett hur någon filmat hans gamla mamma sittande i fören på en liten glasfiberbåt långt ut på en svart sjö.

En kraftig kedja var låst kring hennes smala hals. I slutet av den tunga kättingen satt en stor betongklump med en målad röd smiley med sur mun.

Mamman knäppte sina rynkiga händer och vädjade gråtande mot kameran för sitt liv medan hennes finaste pärlörhängen gungade oroligt vid kinderna.

Helikopterns smattrande ljud förändras när huvudrotorns anfallsvinkel minskas.

Styrman tittar till på Kalinins säkerhetsbälte, vet att han måste följa planen för att rädda sin mamma, trycka på spännets knapp och knuffa ut honom när de girar åt vänster.

*Hjärtat bultar hårt.
Han klarar inte av det.
Det går inte, det är omöjligt.
Han vänder blicken rakt fram och ser oljeplattformen. Vinden är
kraftig och stora vågor skummar mot riggen.*

NU:

I morgondimmorna blir en mytologiskt vacker kronhjort plötsligt synlig intill dungen av unga björkar.

Gräshoppornas svirrande framträder i tystnaden.

Erik har återvänt till jeepen för att hämta sin ryggsäck och blickar bort mot jaktlaget som väntar på honom i vindskyddet.

Klockan var bara fem när han hälsade på de tre männen med exklusiva klass 1-gevär i hotellfoajén.

Han är inte säker på deras namn, var som vanligt för fokuserad på att sträcka fram sin hand och presentera sig själv för att ta in ny information.

Han känner givetvis till fondförvaltaren Daniel Wachtmeister, tror att Daniels gäst hette Roger, men har ingen aning om vad den vithåriga advokaten som var med dem hade för namn.

De tre männen har precis intagit sina platser och Erik ska alldeles snart leda deras jakt i hotellets hägn fram till frukosten.

Allt är stilla.

Ett glansigt papper från en proteinbar ligger i de leriga däckspåren.

Hjorten höjer vaksamt huvudet och vinklar öronen. Ristningar går över ena lärmuskeln. Det stora djuret står absolut stilla en liten stund innan det sänker huvudet igen.

Ett gevärsskott går av och ekot piskar över hela dalen.

Erik släpper ryggsäcken till marken.

Hjorten har träffats av en kula och vinglar till. Den lilla svansen har slitits av och blod skvätter ner i det ljusgröna gräset.

Nästa skott följer innan hjorten hinner fly.

Den solida kopparkulan träffar det vänstra frambenet precis över knäleden.

Hjorten vinglar åt sidan, underbenet dinglar i en slamsa.

Eriks kropp fylls av adrenalin när han springer i riktning mot jaktlaget. Han hör skratt och fragment av deras samtal.

– Bra skott, skojar Roger.

– Jag leker bara lite . . .

Hjorten råmar av ångest och försöker fly linkande. Erik hinner fram till Wachtmeister och slår upp gevärspipan när det tredje skottet brinner av.

En flock träbruna strandsnäppor flaxar upp från våtmarken längre bort.

– Vad i helvete? ryter Wachtmeister och drar in geväret.

– Patron ur! säger Erik skarpt.

– Ta det lugnt, ler den vithåriga advokaten.

Hjorten stappplar bortåt och faller tungt på sidan framför det leriga vattenhållet. Roger håller handen för munnen när han skrattar till.

– Ni har inte fått klartecken att avfyra vapnen, vi har ju gått igenom reglerna, säger Erik.

– Förlåt, men jag ville faktiskt inte missa den här chansen, förklarar Wachtmeister och får ett spänt drag över läpparna och hakan.

Erik Jagger står framför de tre männen, han är mer än ett huvud längre än den längsta av dem, bredaxlad och muskulös. Han är bara trettiofem år, men ansiktet är solbränt och fårat av de sju åren som viltansvarig på Eriksbergs hotell och safaripark i Blekinge.

Han är inte motståndare till jakt, utan tycker tvärtom att viltkött är ett långt bättre val än det som den industriella uppfödningen av slaktdjur erbjuder, men har alltid haft svårt för gäster som är arroganta eller föraktfulla.

– Patron ur, upprepar Erik samlat. Annars är jakten över.

Hjorten brölar, sparkar med bakbenen och försöker resa sig.

Den lyckas inte, utan sänker huvudet efter en stund och andas flämtande.

– Gör slut på lidandet, Dickie, säger advokaten dämpat.

– Okej, vänner, lyssna nu, säger Erik med hettande kinder. Ni vill ha spänningen, troféerna, historierna, det är inte min sak . . .

– Jo, inflikar Roger.

– Men min policy, fortsätter Erik och försöker skaka av sig genansen, är att jakten bara är till för att hålla populationen på rätt nivå eftersom det inte finns några naturliga fiender i den här miljön.

Roger buar skämtsamt, men har samtidigt fått något vasst och hämndlystet över ögonen.

– Är inte vi naturliga? frågar han leende.

– Det är inte bara en säkerhetsfråga, det är en absolut regel, ingen skjuter förrän jag ger klartecken, säger Erik.

Advokaten rycker på axlarna och ser på de andra.

– Jag vill inte vara otrevlig, men jag tror att du missförstår ditt jobb, säger Wachtmeister. Vi har betalat ganska bra för den här jakten och . . .

– Men det är . . .

– Tyst med dig, avbryter Wachtmeister. Var tyst och ge klartecken om du fattar vad jag säger till dig.

Erik slår ner blicken och sväljer hårt. Advokaten viskar något i Wachtmeisters öra. Hjorten frustar och river upp lera med sin ståtliga krona.

Wachtmeister matar fram en kula, höjer vapnet, tittar i kikarsiktet på den liggande hjorten och skjuter. Kulan sliter upp ett stort sår i djurets bleka buk. Blod svallar ner på marken och tarpaketet börjar tränga ut. Hjorten ligger på sidan och flämtar, sparkar med benen och försöker resa sig igen.

När jakten avslutas klockan sju på morgonen skjutsar Erik tillbaka männen till hotellet för frukost, får en överdriven dricks och återvänder sedan för att ta hand om de fällda djuren, kronhjorten och två muffloner.

Efter passning och sotning tar han djuren till slakteriet, får dem och hänger dem i kylrummet inför styckningen och konserveringen av horn och huvuden efter jägarnas önskemål.

Erik hinner duscha och byta om och göra det nödvändiga pappersarbetet innan han sätter sig i sin Volvo och kör till Hästarydsskolan för att hämta sin son.

*

Orlando står på skolgården och pratar och sparkar boll med sitt lilla kompisgäng, tre flickor från samma klass. Han har på sig en vit skjorta och turkosa byxor med gräsfläckar på knäna.

Två pojkar sitter på ryggstödet till en parkbänk, ropar saker och kastar småsten på honom. Orlando ignorerar pojkarna, men stressen är ändå påtaglig i hans ansikte.

Orlando är elva år, men liten och späd för sin ålder, har blek hy och mörka, vackra ögon efter sin mamma.

Hans hörsel är så nedsatt att han är beroende av sin hörapparat för att kunna umgås och delta i lektionerna.

Ines säger något till honom och han vänder sig om och ser sin pappa och vinkar. Erik tecknar åt honom att komma och sätta sig i bilen.

Orlando gör ett slags dansande kompishälsning med flickorna innan han tar sin ryggsäck från marken och springer till parkeringsplatsen.

De åker hem till det lilla röda soldattorpet vid Mörrumsån. Vattenflödet är högt och floden flyter förbi i en stor krök nedanför äppelträdgården.

Erik ärvde huset efter sin farbror och renoverade det själv, lyfte bjälkarna, höjde innertaket, vinterbonade, byggde kök och modernt badrum.

Orlando dukar och fyller en karaff med iskallt vatten medan Erik lagar lax i ugnen med grönsaker, kokt nypotatis och grädd-sås med saffranssmak.

De äter vid det lilla matbordet med tre stolar.

– Hur var det i dag? frågar Erik samtidigt som han tecknar orden med händerna.

– Bra . . .

– Vill du att jag pratar med din lärare om killarna som var på dig? frågar han.

– Nej . . . jag bryr mig inte, de retas bara för att jag började gråta förut.

– Varför gjorde du det?

– Jag blev rädd när de sa att jag skulle vara målvakt på fotbollsmatchen, erkänner Orlando.

– Det är naturligt att bli rädd, säger Erik.

– Jag vet, pappa.

– Jag blev också rädd i dag.

– Blev du?

Erik lägger ner besticken, dricker lite vatten, ställer glaset på bordet och berättar om jägarna, att han försökte säga ifrån, men att han inte vågade stå på sig, utan gick och satte sig i jeepen i stället.

– Jag hade kunnat avbryta jakten, medger han. Men ville inte ha ett stort bråk, jag behöver det här jobbet . . . och jag älskar nästan allting med det, som i går, jag var med när en kalv föddes.

– Jag såg det på Instagram.

– Det var helt fantastiskt . . .

De tar hand om köket tillsammans, dukar av, torkar bordet och diskar. Erik hjälper Orlando med läxorna innan det är dags att borsta tänderna och tvätta ansiktet. Eftersom han är ledig i morgon tänker Erik sätta sig i soffan med ett glas maltwhisky och läsa en stund när sonen har somnat.

Orlando kryper ner under täcket, lägger huvudet på kudden och tittar på Erik med sina stora ögon.

– Dags att sova – i morgon är det Mörrums nationaldag.

– Ines och Anna ska dit, ler Orlando.

– Vad roligt.

Erik sätter sig på sängkanten och klappar sin son på kinden.
– Berätta om mamma igen.
– Det vanliga? frågar Erik.
– Det vanliga, nickar Orlando.
– Vi möttes en sommar i Köpenhamn och blev jätte-jätte-kära i varandra, börjar Erik och ser att Orlando försöker låta bli att le. Jag kunde inte tro att det var sant, din mamma var så vacker, så smart . . . och jag var korkad och ful.

– Nej, skrattar pojken.
– Nej, men jag var bara en vanlig kille som träffade en persisk gudinna, berättar Erik och får tårar i ögonen.

– Och så blev det sommar igen, påminner Orlando.
– Det blev sommar igen . . . och vi fick dig och du var det finaste barn någon kunde få, vi hade tre lyckliga år, de lyckligaste . . . men några dumma människor sa att din mamma borde sitta i fängelse fast hon inte hade gjort någonting fel.

– Och då ville hon att vi skulle rymma till Kuba, säger Orlando.

– Ja, men jag var inte modig som din mamma, du var bara tre år och jag ville att du skulle få vara trygg, gå i skolan här, ha dina kompisar, träffa farmor . . .

– Det är ingen fara pappa, det var inte ditt fel.

Erik har fortfarande en klump i halsen när de säger god natt. Orlando tar av sig hörapparaten, lägger den på sängbordet och sluter ögonen.

Efter att ha stängt dörren till sin sons rum går Erik till köket, tar fram ett tungt whiskyglas ur skåpet och blir stående i fönstret med blicken vänd mot de mörka trädtopparna och den ljusa himlen.

Han tänker på när han precis hade träffat Mona. I verkligheten hade han känt en skepsis på grund av att hon var asylsökande. Han tänkte mycket på de kulturella skillnaderna mellan Sverige och Iran och var orolig för att utnyttjas eller dras in i konflikter.

Men hon begärde ingenting mer än kärlek av honom. Hon var modern, självständig, bildad, verbal och hatade prästerskapet, mullorna och patriarkatet.

Givetvis såg han direkt hur vacker hon var, med det stolta huvudet, de varmt bruna ögonen, den mörka konturen kring läpparna, det tvetydiga lilla leendet, de glänsande lockarna, axlarna och den höga midjan, de slanka benen och fötternas valv.

Efter en månad var han djupt förälskad.

Hon hade svår adhd, men kände en dansk läkare från Abadan som hjälpte henne att prova ut mediciner.

Det är svårt att säga hur hon hade mått utan hans hjälp, men ur Eriks perspektiv var hon en virvelvind: impulsiv, ofta rastlös och vaken hela nätterna.

Det var som om hon fyllde hans lilla soldattorp med fest när han slutligen lyckades övertyga henne om att de skulle flytta ihop.

Han njöt av hennes överord, att hon alltid utbrast ”mitt livs kärlek, min älskade kung” på farsi när han kom hem.

Han älskade henne tillbaka och när hon blev gravid och födde deras barn förlorade han sig själv, insåg att han inte längre var viktig i sitt eget liv. Självklart var han egoistisk ibland, men hans hjärta låg i hennes och Orlandos händer.

Om somrarna brukade de rulla ut en persisk matta på gräset mot flodens vida krök, äta frukost och lunch på den och leka med Orlando.

*

Orlando rostar två skivor bröd, placerar dem på två små fat, brer dem och lägger på ost och marmelad. Erik sitter vid köksbordet med starkt kaffe i en mugg och läser tidningarna i sin iPad när Orlando ställer den ena assietten framför honom.

- Jag är inte hungrig på morgonen, klagar Erik på skoj.
- Försök äta lite, säger Orlando tålmodigt.

– Måste jag? tecknar Erik.
– Annars blir du trött och gnällig – det vet du, säger pojken och vänder sig bort för att dölja sitt leende.

Efter frukosten lyfter Erik upp Orlando, ställer honom på toalettstolen och hjälper honom att måla naglarna rosa. Medan pojken står och blåser på sina fingrar rakar sig Erik framför spegeln.

Fyrtio minuter senare kör de in på en provisorisk parkeringsplats som skapats på en äng med brandgula snören och plastkoner.

Solen skiner och det doftar ogräs och solvarm jord.

Orlando har klätt sig i sin lila, glansiga skjorta och rosa cowboyhatt. Erik har dragit fingrarna genom håret och fått på sig en ren T-shirt.

De följer strömmen av människor, passerar en rad av flyttbara utomhustoaletter och närmar sig marknaden med stånd och små tivoliattraktioner.

Män i ålderdomliga kostymer och hattar fiskar lax traditionsenligt från ekor i det lugnt framflytande vattnet.

Erik håller Orlando i handen och känner iver i hans kropp när de går in i myllret av människor, gläfsande hundar, sockervadd och glassar, musik, små rymdskepp på en karusell, vindsnurror, godis och gräddbullar, rökt lax, smycken, läderhantverk, varmkorv, chokladhjul och lotterier med en väldig Katten Gustaf som första pris.

En man förstår inte att han råkar slå till en liten flicka i huvudet med ryggsäcken när han vänder sig om och går. Mamman lyfter henne och ger henne smällande pussar på kinderna tills hon blir glad igen.

– Om min mamma är tuffast i världen, säger Orlando, varför ville ...

– Det är hon, svarar Erik.

En tjutande rundgång hörs från högtalarsystemet borta vid den lilla scenen. Två barn med ansiktsmålningar blir fotograferade av sina föräldrar.

– Varför ville hon rymma i så fall? Varför gömmer hon sig om hon ...

– För att hon måste, avbryter han.

– Det låter bara inte så modigt att springa och gömma sig när ...

– Vad håller du på med? avbryter Erik skarpt.

– Jag bara ...

Orlando tystnar, ser ledsen ut och vänder sig bort.

– Förlåt, men det här är viktigt, din mamma är bäst ... på nästan allt.

– Okej, mumlar pojken.

Han stannar vid ett stånd och nyper i en glittrig topp med bild på Taylor Swift.

– Vill du att vi köper en ...

Erik avbryts av en hård knuff i ryggen och måste ta två steg framåt för att återvinna balansen. När han vänder sig om blir han sprejad med röd färg i ansiktet och över skjortan.

Människor backar undan.

Erik stryker färg ur ögonen.

Framför honom står två unga kvinnor med ringar i ögonbryn och läppar, tatueringar, svarta jeans och linnen. Den ena, som har sitt blonda hår i tovig flätor, filmar honom med telefonen. Den andra med tunt, ljusblått hår håller i sprejburken.

– Kolla, vi har fångat en fucking djurplågare, säger den blonda med gäll röst. Han tjänar en massa pengar på impotenta gubbar som skjuter fastkedjade djur.

– Hallå alla, han heter Erik Jagger, bor i Mörrum ...

– Kom igen, säger han och håller lugnande upp båda händerna.

Kvinnan med blått hår försöker spreja mer i hans ansikte, men han håller undan hennes armar och försöker förklara att han är utbildad veterinär.

De unga kvinnorna springer skrattande i väg, tränger sig förbi kön till karusellen och försvinner. Erik försöker hitta ett lugnt, förlåtande ansiktsuttryck och ler när han vänder sig om.

– Jag respekterar deras syn på ...

Han tystnar när han upptäcker att Orlando inte längre står framför standet. Någon trampar på den glittriga T-shirten som ligger på marken.

Erik försöker ringa Orlando, men telefonen är avstängd eller urladdad.

Han börjar gå, sveper runt med blicken, försöker se sin son mellan människorna och väjer för en clown på styltor.

– Orlando, ropar han och tränger sig fram med stegrande ångest. Orlando!

Musiken från karusellen låter som en väldig speldosa. Ett spädbarn gråter och läggs till bröstet.

Erik ser Orlandos rosa hatt på marken framför idrottsföreningens lotteri. En äldre man för med sig ett barn med en filt om axlarna i riktning mot vattnet.

Erik knuffar sig fram, någon tappar sin varmkorv, tre röda ballonger stiger mot himlen. En sulky fastnar med ena hjulet i ett bord med pumftermosar och pappersmuggar.

Han knuffar undan en man med vikingahjälm av plast på huvudet och springer efter den äldre mannen.

– Ursäkta, ropar han.

Mannen vänder sig om och Erik ser att det är en liten flicka som har filten om axlarna. Hon har tummen i munnen och trycker sig mot mannens höft.

En fluga surrar tätt intill Eriks ena öra.

Med stegrande panik letar Erik efter Orlando mellan standen, tränger sig fram, tänker att han kanske gått till bilen och springer till parkeringsplatsen.

Han ser en svart skåpbil backa ut från sin plats lite för fort och rusar dit, ställer sig framför den och lägger sina stora händer på motorhuven.

Motorn tystnar och en man med solglasögon och gråsprängt hakskägg öppnar dörren och kliver ut.

– Vad händer?

– Min son har försvunnit och jag måste be dig att öppna bilen, säger Erik i ett försök att låta sansad.

– Jag förstår inte.

– Jag måste titta i din bil, säger Erik.

Mannen går runt och öppnar bakdörrarna. Utrymmet är tomt, förutom några spännremmar på golvet och ett litet verktygsskåp längst in.

– Är du nöjd?

Erik vänder sig bara bort och springer till sin bil, men pojken är inte heller där.

En pickup med flaket täckt av gröna presenningar rullar ut från parkeringsplatsen och försvinner bort på landsvägen.

Erik återvänder till marknaden och ropar på Orlando.

Hjärtat dunkar hårt.

Han passerar den susande kompressorn bakom hoppborgen och tittar under en presenning.

Det dånar i öronen.

Han ser sig om och springer ner mot den breda ån med de fiskande männen. En lax slår hårt i ytan intill den ena ekan. Glittrande vatten stänker upp i solskenet. Människor står på stranden och filmar och klappar i händerna.

*

Framåt morgonen efter den fjärde natten sedan Orlando försvann lyckas Erik sova ett par timmar sittande med datorn i knäet och telefonen i handen. Han drömmer att Orlando har på sig blöjor trots att han är stor och kryper på alla fyra in under en lastbil. Erik vaknar i panik av att telefonen dunsar i mattan. Under några sekunder tror han att han har missat ett samtal från Orlando, men förstår snart att ingen har ringt honom.

Erik har pratat med polisen ett antal gånger, de har avsatt stora resurser, begärt in regionens kriminalsökhundar och två dykare har gått ner i floden. Han har varit i kontakt med alla